

opusdei.org

Narodenie postihnutého dieťaťa je ako tsunami

Keď sa Stefaniu narodil Cosimo, bol to pre ňu spočiatku jeden obrovský šok. S nedávno posilnenou vierou sa však odhodlala rozbehnúť projekt pracovných príležitostí pre podobne postihnuté deti.

31.10.2013

Narodenie postihnutého dieťaťa je ako tsunami, vyčíňajúca vlna, ktorá vás dokáže svojou silou naplno

zasiahnúť a zničiť vás. Môžem otvorene povedať, že keď sa Cosimo narodil, do základov to so mnou otriaslo, celkom ma to vyviedlo z miery. Ako keby bolo zrazu po všetkom, po všetkých nádejách a snoch...Všetko bolo teraz akoby naopak, s obrovskými rizikami.

Keď sa mi narodilo druhé dieťa, Cosimo, cítila som sa bezmocná a kládla som si otázky, ktoré si kladie každý rodič postihnutého dieťaťa. „Čo som urobila zle? Prečo som si to zaslúžila? Pane Bože, ak existuješ, kam si sa teraz schoval?"

Samozrejme, celá táto situácia sa veľmi dotkne aj vašich najbližších. Manžel bol možno ešte viac zmätený ako ja sama, a uvedomíte si, že príbuzní (aj keď to otvorene nepovedia), sú z toho vykoľajení a nešťastní. Z ničoho nič sa ocitnete v situácii, ktorú by ste si nikdy

nezvolili, v situácii, v akej ste sa nikdy nechceli ocitnúť.

Mala som to veľké šťastie (dnes by som to skôr nazvala Prozreteľnosť), že som sa mohla porozprávať s jedným neuropsychológom, ktorý mi dodal nádej. Ten človek ma uistoval, že Cosimo bude mať krásny život, možno ťažší, ale život, ktorý stojí za to, aby ho žil. Že z môjho syna Cosima raz bude nádherná ľudská bytosť, jednoduchšia, ako iní ľudia, ale hodna lásky. Len musím veriť...Ale v čo veriť?

Jedného dňa, keď som ešte stále hľadala odpoveď na všetky svoje otázky, zoznámil ma manžel s kňazom s Opus Dei. Veľmi jasne si na to pamätám, ako som vtedy reagovala: „A teraz mi ešte prinesieš kňaza domov, a to rovno z Opus Dei.“

V tom čase som nemala veľmi silnú vieru. Verila som, ale bolo to ako keď človek očakáva, že za vieru dostane

niečo ako odmenu. Verila som bez viery, bez Lásky. A nakoniec to bola Láska, ktorú som našla vďaka sv. Josemaríovi Escrivá. Vďaka nemu som pochopila, že každá radosť má svoje korene v tvare kríža. Človek nemôže mať skutočné potešenie zo života, byť šťastný, ak nežije jednotu života, ak jeho radosť nie je ukotvená v týchto koreňoch, v kríži.

Dospela som k tomu, že mať vieru neznamená vlastniť nejakú anestéziu voči utrpeniu. Znamená to skôr žiť v istote, že aj vo chvíľach utrpenia nás Nieкто miluje. Mať vieru znamená uvedomiť si, že sme milovaní, že sme deti. Ďalej som pochopila, že Cosimo, rovnako ako aj ja, sme deťmi toho istého Otca, Otca, ktorý miluje každého jedného z nás takých, akí sme. A teraz vzdávam vďaka Bohu, za to, že mi dal Cosima takého, aký je. Viem, že Cosimo je tu na svete pre nejaký dôvod, zmysel. A práve ja musím urobiť všetko pre to, aby som

žila takým životným štýlom, ktorý mi umožní, aby som navždy bola po jeho boku. Toto je zmysel môjho života!

Je prirodzené, že som sa chcela o tento veľký objav podeliť s mnohými ľuďmi, ale ako? Mojou cestou sa stalo SIPARIO, združenie, v ktorom s pomocou manžela Marca sa snažím dávať nádej aj iným rodičom, ktorí majú, podobne ako my, deti s intelektuálnym alebo fyzickým postihnutím.

Naším cieľom je poskytnúť týmto deťom „budúcnosť s prácou,“ keďže každý človek potrebuje pracovať, nielen preto, aby zabezpečoval samého seba, ale aby prispel k zlepšovaniu spoločnosti. Keď sa v Knihe Genesis píše, že sme boli stvorení „ut operaretur“, aby sme pracovali, z toho vyplýva že platiť to má aj pre ťažko postihnutých ľudí.

A tak sa zrodilo sociálne družstvo typu B – reštaurácia vo Florencii na Via Serragli. Dnes tam pracuje deväť mladých ľudí, spolu s ďalšími, ktorí pomáhajú ako terapeuti. Keďže v reštaurácii nebolo dostatok miest, aby tam mohli pracovať všetci záujemcovia, môj manžel prišiel s výborným nápadom, aby sme sa pustili aj do prostredia mediálnej komunikácie.

Dva roky po otvorení reštaurácie vzniklo ďalšie družstvo s názvom SIPARIO TV, internetová televízia, ktorá sa snáď čoskoro stane samostatným digitálnym, televíznym kanálom. Ak má byť táto televízia úspešná, mnohí ľudia by si mali uvedomiť, že naši mladí, aj so všetkými tými nedostatkami, sú schopní vzbudiť záujem divákov, prekvapiť, aj zabávať.

Okrem týchto dvoch družstiev začalo svoju prácu aj tretie. Volá sa Made in

Sipario, a je to obchod s umeleckými a remeselníckymi výrobkami, ktoré sa vyznačujú kreativitou a jasnými farbami.

V súčasnosti žijem dosť vyťaženým spôsobom, hlavne odkedy sa začal projekt SIPARIO. Venujem stále viac času mladým ľuďom, ktorí tam pracujú, ako aj dobrovoľníkom, ktorí im pomáhajú.

Celý môj deň, od rána až do večera, je naplnený povinnosťami týkajúcimi sa rodiny, práce doma, pomoci manželovi v jeho kancelárii, a prácou v družstvách. Všetky tieto jednotlivé povinnosti sú zjednotené akoby spoločnou niťou, ktorá im dáva zmysel – od návštevy svätej omše, cez chvíle modlitby, až po každodenné duchovné čítanie.

Ako to všetko zvládam?

Pravdupovediac, ani sama neviem.

Ale niekedy si sama kladiem otázku: „Ako som dokázala žiť predtým, bez

tohto všetkého?" Nie je to moja energia: „Všetko môžem v Tom, ktorý ma posilňuje." Myslím, že nakoniec je to všetko o tom, že sa snažím zorganizovať seba samu, aby som mala čas pre iných.

Veľmi rada som v spoločnosti iných ľudí, veľmi rada trávim čas s mladými ľuďmi v SIPARIO. Cítim sa ako teta všetkých tých ľudí. Veľmi ich milujem a želám im to najlepšie – sú to vynikajúci ľudia, plní života a radosti. Keď ste s nimi, nikdy nemôžete byť smutní. Možno unavení, ale nikdy nie smutní. A to nie je málo!

opusdei.org